

СВІТОВІ ДИСКУСІЇ

УДК 930.85

Михайло Юрій, Леся Алексівець

МЕНТАЛІТЕТ І ЦИВІЛІЗАЦІЯ У
КОНТЕКСТІ ІСТОРІЇ

У статті йдеться про цивілізаційне та формаційне розуміння історії, місце України в системі світових цивілізацій та особливості менталітету, відповідно до української цивілізації.

Ключові слова: формація, цивілізація, менталітет, код, прогрес, міф, буття.

Процес зародження і розвитку менталітету кожного народу, зокрема й українською, маючи тривалий поступально-еволюційний характер, виступає як пріоритетна ознака утвердження культурно-історичного та генетичного коду цивілізації. Що розуміють під цим поняттям? Культурно-генетичний та історичний код цивілізації – це уособлення способу мислення і сприйняття світу, вияв національного характеру, ядро суспільної свідомості, сукупність усталених традицій, соціально-психологічних й поведінкових норм та форм комунікації тієї чи іншої спільноти, а значить і ментальності. Вона виявляється на індивідуальному, груповому, етнонаціональному і цивілізаційному рівнях, зазнаючи активного впливу геополітичних, природних, економічних, соціальних та інших чинників. Відповідно українська регіональна цивілізація уособлює самобутній, вироблений українським етносом упродовж багатовікового історичного шляху свій культурно-історичний код і відповідний менталітет.

Осмислення менталітету з позицій цивілізаційного підходу диктує необхідність звернутися до поняття цивілізація. Вона, як і її наукове пізнання, перебуває в динамічному розвитку, а останнє неможливе без постійного оновлення методологічного інструментарію. Кожна епоха потребує власного бачення минулого з висоти сьогодення та історичного досвіду. Не випадково, здавалося б, уже вирішені питання сьогодні викликають сумніви і вимагають перегляду. Але бувають періоди, коли історіософська потреба нового розуміння минувшини відчувається особливо гостро. Нині саме такий час. У будь-якому разі, для України, яка, утверджуючись у світовому просторі як незалежна держава, осмислює своє місце у світовій цивілізації з точки зору її цілісності й різноманітності. Це з одного боку. З іншого – суспільна свідомість України, незалежно від місцезнаходження у геополітичному просторі, завжди була орієнтована на філософсько-історичну проблематику. Незважаючи на історіософські пошуки, українська історична думка й українська історико-філософська наука, подібно до інших (європейських), вклалася у два поширені підходи: формаційний і цивілізаційний. Оскільки кожен з них так чи інакше присутній у сучасному інтелектуальному полі, вважаємо доцільним, хоча б стисло, торкнутися їх сутності та специфіки, провести порівняння їх політичного потенціалу, насамперед у сфері культури і менталітету.

Почнемо з формаційного, звичного і традиційного для радянської доби. Представники старшого покоління науковців досі пам'ятають, як з молодих літ насаджувалася думка про те, що світова історія, за К. Марксом, складається з п'яти формацій, які революційним шляхом змінюють одна одну. Всі інші підходи до історії оголошувалися ідеалістичними, тобто ненауковими і ворожими. Наука (радянська і частково зарубіжна) виявила в класичному марксизмі три варіанти осмислення історії: а) відповідно до способу виробництва в історії людства виділяються п'ять суспільно-економічних формацій: первіснообщинна, рабовласницька, феодальна, капіталістична і комуністична; б) залежно від пануючого типу матеріальних відносин (тобто відтворюваного типу відносин власності) історію можна поділити на три “великі формації”: первинна, або архаїчна, формація з пануванням загальної (общинної) власності; вторинна, антагоністична формація з переважанням приватної власності, третя – комунізм – заснована на суспільній власності; в) згідно з виявленням історичних типів суспільних відносин залежності й свободи, коли за підставу беруться історичні способи об'єднання в ціле суспільних індивідів (тобто природа їх соціальності) й конкретно-історичні способи поєднання робітника і засобів виробництва, як наслідок в історії простежуються три типи, три шаблі розвитку суспільства: докапіталістичний (включаючи первіснообщинний), капіталістичний і комуністичний [12, с. 72–73]. Звичайно, ці версії осмислення історичного процесу не вичерпують проблему, але й не суперечать одна одній, оскільки в основу покладено одну субстанцію – матеріальне суспільне виробництво.

Нині добре відомо, що поряд з марксистським формаційним трактуванням історії існує багато інших пізнавальних підходів. Згадаймо, приміром, Ж.-А. Кондорсе з його десятима епохами світової історії, що послідовно змінюють одна одну [8]. А. Сен-Сімона, який говорив про чотири етапи історії згідно чотирьох етапів розвитку загальнолюдського розуму: ідолопоклоніння (первісне суспільство), політеїзм (античне рабовласницьке суспільство), монотеїзм (феодалізм) і фізицизм (“промислова система”). Зазначимо також фундатора позитивізму О. Конта, який сформулював “позитивну теорію суспільного процесу” (або соціальну динаміку) і його багатofакторність. Він виділяв у світовій історії три головні стадії, кожна з яких відповідала певній стадії в розвитку людського розуму, – теологічній (або фіктивній), метафізичній і позитивній [9]. Західна думка залишалася працювати над цією проблемою і в ХХ ст.: теорія модернізації, концепція “стадій І. Росту” та ін.

Фундатори формаційного підходу, безумовно, існуванням зобов'язані іудеохристиянському розумінню історії. Справді, вони запозичили (точніше – успадкували) з християнської думки низку принципів і положень: універсальність, закономірність, періодизація історії (історія поділяється на дві епохи – темноти і світла), провіденціальність історії – і, відповідно, певна її спрямованість, одноразовість, неповторність будь-якої події тощо. Варто мати на увазі, що в рамках формаційної концепції інколи з'являлися й досить прогресивні ідеї, зокрема, концепт прогресу. Макс Вебер зазначав, що думка про прогрес є необхідною тоді, коли виникає потреба надати секуляризованому здійсненню долі людства цьогобічного і все-таки об'єктивного змісту [1, с. 171].

Поява цивілізаційних концепцій пов'язана з усвідомленням обмеженості, “недостатності”, одномірності формаційного підходу, і взагалі з кризою еволюціоністської, прогресистської, позитивістської свідомості. Відіграв роль і розвиток науки, в першу чергу, – сходознавства, оскільки було дуже важко вписати історичний шлях культур Сходу у формаційну концепцію. Зупинимось докладніше на сутності цивілізаційного підходу, згадавши насамперед імена його фундаторів М. Вебера, М. Данилевського, К. Леонт'єва, Р. Маківера, П. Сорокіна, А. Тойнбі, О. Шпенглера та ін. Їхні концепції народилися в лоні сучасної західної

культури, і відповідно, тут є багато подібного з формаційним підходом. Так, приміром, зберігається принцип розвитку: культури (культурно-історичні типи, цивілізації, суспільства) проходять різні стадії – у А. Тойнбі; стадії “первинної простоти”, “позитивного розчленування” або “квітучої складності” і “вторинного змішаного спрощення” – у К. Леонтьєва тощо.

Розглядаючи цивілізаційну концепцію історії культури і менталітету, варто звернути увагу ще на один аспект. Розвиток людського суспільства, згідно з цією теорією, – це сукупність циклів розвитку окремих соціальних систем-цивілізацій. Концепція циклів, безумовно, не нова, вона була характерна ще для філософії Геракліта, Платона, Аристотеля, індійської філософії. Нині добре усвідомлюємо, що циклічний розвиток майже неможливий, оскільки він означав би повну внутрішню замкненість цивілізацій, їх ізоляцію від решти світу. Крім того, історія свідчить, що цивілізації, які розпадаються, впливають на формування нових. Так, давньогрецька цивілізація справила величезний культурний вплив на давньоримську цивілізацію; давньоримська, в свою чергу, вплинула на формування західноєвропейської цивілізації; візантійська – на давньоруську (українську) тощо. Отже, історичний цикл не замкнений, і він не виключає наявності поступальної складової людства в цілому і відповідних світоглядних змін.

Теорія цивілізацій на межі ХХ–ХХІ ст. почала трактуватися як заміна формаційного підходу, як універсальніша парадигма, оскільки вона також, як і колишня, виконує просвітницькі та виховні функції, будучи заснована на вивченні національних традицій, утвердженні національної ідеї, збереженні основних тенденцій освіти й виховання, і це дає змогу пояснити національну історію у взаємозв'язку зі світовою історією. Не викликає заперечень й те, що цивілізаційний підхід має величезну перевагу перед формаційним, оскільки поєднується з соціокультурною історією. Але сьогодні цілком очевидно, що і цей підхід не може бути абсолютно універсальним, крім того, ще недостатньо розроблена його методологія. Навіть категорія “цивілізація” вимагає додаткового вивчення, подальшого осмислення. З аналізу існуючих визначень (а їх більше двадцяти) можна зробити висновок, що цивілізація представляється за великою кількістю критеріїв, які виділяються на основі географічних, природних, культурних, релігійних, економічних та інших факторів, тим самим ускладнюючи розуміння сутності цього концепту.

Крім того, “атомізація” історії на основі цивілізаційного підходу обмежує можливість проводити синхроністичні порівняння в рамках всесвітньої історії, а головне – ще не доведено, що суспільства, звані цивілізаціями, саме цивілізації, а не просто різні ступені розвитку людства [4]. Не тільки ця, а й будь-яка інша теорія навряд чи в осяжному і навіть у віддаленому майбутньому буде претендувати на універсальність внаслідок специфіки історичного знання, яке є далеко не всеосяжним.

Такими в найзагальніших контурах є формаційні та цивілізаційні підходи до історії загалом, й культури і менталітету, зокрема. Який з них переважає? Можна на це питання відповісти так. Формаційний більшою мірою відображає культуру як похідну від економічної історії, а цивілізаційний дає можливість повніше усвідомити цілісність культури, своєрідність та самобутність національних культур. Спроби деяких прибічників цивілізаційної теорії поставити під сумнів єдність світової історії є непереконливими. Хоча й жорстко-догматичний варіант формаційного підходу, на нашу думку, не менш помилковий і шкідливий. Найвірогідніше, тут доречна теза К. Ясперса, згідно з якою “людство має єдині витoki і загальну мету” [15, с. 257]. Серйозним підтвердженням ідеї єдності світової історії є його концепція “вісьового часу”. І навіть якщо він (або хтось інший) у чомусь помиляється, у головному – у відчутті взаємозв'язку,

взаємозалежності різних груп людства, у наявності у них “спільної справи”, – зазвичай має рацію.

На сьогоднішнього нового дихання набула, започаткована М. Вебером, ідея прогресу. Поза сумнівом, ця ідея надає історії загалом і культурі, зокрема, більшій упорядкованості, того внутрішнього напруження, без якого неможливі були “великі будови” Заходу. Згідно цієї теорії, суспільство покликане йти шляхом прогресу, й історія людського суспільства розглядається як рух уперед, від примітивного – до кращого, від дикості – до цивілізації. Такий підхід дозволяє глибше осмислити еволюцію ментальності людства.

Один із засновників історико-антропологічного підходу в російській історіографії Арон Гуревич за цією теорією виділяв п’ять епох, що послідовно розвиваються: архаїчну, античну, середньовічну, Нового часу і сучасну [2, с. 282]. Однак глибшу класифікацію, і, на наш погляд, точнішу запропонували українські вчені А. Кримський та Ю. Павленко. Вони виділили архаїчне, або первісне суспільство; стародавнє аграрне; середньовічне аграрно-промислове; індустріальне суспільство та сучасне постіндустріальне [10]. Якщо доповнити цю класифікацію епохою – постіндустріального чи інформаційного суспільства, – то вона набуває на сьогодні завершеного вигляду і відображає еволюцію людського суспільства.

Ідея прогресу з її понятійним апаратом, системою цінностей і уявлень не є винятковою належністю історичної науки, а увійшла в загальноприйнятий ужиток мислення. Вносячи класифікацію й порядок в осмислення складності соціального буття, ця теорія тривалий час переживає неухильне накопичення нової інформації про життя і культуру людства, сприяє мобілізуючому впливу на суспільство. Але вона також не може стати винятковою парадигмою, оскільки історичні уявлення про розвиток суспільства і в цьому випадку найчастіше сприймаються неадекватно основній ідеї вказаної теорії.

На наш погляд, синтез теорій прогресу і теорії локальних цивілізацій відкриває значно ширші можливості для побудови такої методології, яка б формувала адекватну цивілізаційну свідомість. Сприйняття історичного прогресу на цій підставі також дозволяє усвідомити, що світ безмежно багатогранніший, а тому не може існувати безконфліктно, але водночас об’єктивність і потреба прогресивного розвитку визначає пошук компромісів, толерантний розвиток людства. З названими підходами тісно пов’язаний так званий політологічний підхід до методології історії культури, який дає можливість порівнювати вплив політичних систем на культурний процес і робити об’єктивні висновки щодо взаємодії політичних і культурних процесів.

Невіддільна від методології цивілізаційного пізнання культури теорія ментальностей, яка дозволяє вводити до наукового обігу абсолютно нове коло історичних джерел, що відбивають повсякденне життя людей, їхні спосіб мислення, думки і почуття, адекватніше реконструювати минуле через погляд людини, яка жила у минулому.

Збагачує сучасну методологію історичної науки і синергетичний підхід, який розглядає кожну систему як певну єдність порядку і хаосу [7, с. 62–79]. На особливу увагу заслуговує складність і непередбачуваність поведінки систем, що вивчаються, в періоди їх нестійкого розвитку, в точках біфуркації, коли незначні причини можуть безпосередньо вплинути на вибір вектора суспільного розвитку. Якщо у суспільстві утверджується жорстка політична система за принципом суворої ієрархії, то злам хоча б одного елемента одразу ж призводить до її повної руйнації, яскравий приклад – розвал радянської системи. Згідно із синергетичним підходом, динаміка складних соціальних організацій пов’язана з періодичним чергуванням прискорення та уповільнення процесу розвитку, часткового розпаду і створення структур, періодичним зміщенням впливу від центру до периферії і в

зворотному напрямку. Часткове повернення в нових умовах до культурних й історичних традицій розглядається як чинник підтримки складної соціальної організації.

Синергетичний підхід орієнтує на використання концепцій нелінійної динаміки і на сьогодні є основою для вивчення історичних альтернатив, перехідних періодів суспільної історії. Відомий у світовій історичній науці хвилиний підхід акцентує увагу на хвилеподібному характері еволюції складних соціальних систем, а до них відноситься й менталітет. Цей підхід допускає й альтернативні варіанти розвитку людського суспільства і можливість зміни вектора розвитку, але не повернення суспільства у попередній стан, а просування його шляхом модернізації не без участі традицій.

Заслужують на увагу й інші підходи: згадуваний історико-антропологічний, а також феноменологічний та історіографічний, які визначають завдання – розкрити зміст і призначення історичного процесу, сенс життя [5, с. 30–31]. Всі ці підходи виконують стосовно один одного функцію взаємодоповнюваності. Знання і розуміння різних підходів до вивчення історико-культурного процесу дозволяє подолати односторонність у вивченні культури, не допускає догматизму свідомості, слугує науковому баченню історичного процесу загалом і розвитку історичного мислення. Формування методологічної культури сприяє розвитку самостійності думки тих, хто цікавиться історією. А зміна на підставі методологічного плюралізму предмета вивчення – історії в напрямі філософії історії допомагає формуванню гуманітарного світогляду, гуманітаризації знання.

Людський світ, яким є суспільство, недостатньо описати за зовнішніми ознаками, він повинен відкритися внутрішньому почуттю людини. Індивід є частиною пізнаваної реальності, тому пізнання України є водночас процесом становлення й вияву внутрішнього світу того, хто здійснює це пізнання. Цей внутрішній світ неможливо віднаходити, не вивчаючи антропології людини. Тобто, антропологія повинна виражати сутність гуманізації самої людини, оскільки відповідна антропологія спонукає певний спосіб і тип маніфестації людини в історичному процесі або сам історичний процес. У цьому розумінні антропологія випереджає історію й історіософію.

Однак тут виникають деякі сумніви. І пов'язані вони ось з чим. Ідеться про моральність індивіда, його відповідальність перед історією, тобто про персоналістський підхід в історії, а це, як відомо, європейська традиція. Скажемо інакше: персоналізм, поняття особистості – родові ознаки винятково однієї релігії – християнства і, відповідно, цивілізацій, ним породжених, – візантійської, європейської, української. І в цьому сенсі, мабуть, мають рацію ті дослідники, які говорять про унікальність й “окремішність” християнських культур. Перш за все – західної. Іншими словами, з одного боку, вона, з іншого – всі інші. Справді, якщо візьмемо дві головні категорії філософсько-історичного знання – “час” (соціальний час і вічність) і “простір” (локальний і позалокальний), – переконаємося у наявності цієї фундаментальної неподібності.

Просторово-часові характеристики західних і східних цивілізацій

Схід (або всі нехристиянські цивілізації)	Простір	Локальність	Вічність – у теперішньому (у християнському розумінні проблема часу/вічності не артикульована, час не відділений від вічності)
Захід (або християнська цивілізація)	Час	Позалокальність	Вічність винесена з теперішнього (за межі соціального порядку, трансцедована) [12, с. 82].

Отже, всі нехристиянські цивілізації розвиваються в локальному (обмеженому) просторі й не знають соціального часу. Християнська цивілізація вбачає себе у соціальному часі й позалокальному (необмеженому) просторі. Вона – за своїми базовими установками – всевітня і універсальна, головним чином тому, що тільки християнство створило індивідуальний (історичний) суб'єкт, незалежний від будь-яких локальних колективно-плеємінних форм. Причому цей суб'єкт має персоналістський і соціальний характер. Персоналістський, оскільки християнство – особистісна релігія, у ній і виникає тема “особистість”. Недаремно на відомій картині М. Ге Ісус Христос мовчки опускає голову, коли Понтій Пілат запитує: “Що є істина?” Адже істина в християнстві не “що”, а “Хто”. Він, Ісус Христос, – це Істина. Соціальний, оскільки цей індивідуальний історичний суб'єкт розміщується у суспільстві. Водночас реальний суб'єкт локальних азійських цивілізацій винесений за суспільні рамки й існує у вигляді або світових безособистісних законів (ме, карма, дао), або зооморфних богів [3, с. 245].

Звідси й виникають певні сумніви. Персоналістський підхід до історії культури, персоналістська історіософія можливі лише в межах християнського світу, але соціально-історично християнство знаходиться в певних межах. Його універсальність і всевітність тільки інтенціональні. Постає запитання: наскільки українці здатні до формування персоналістської історіософії, вливатися в європейську соціальну і гуманізаційну сутність? Можна відповісти позитивно, адже ми – християнська країна, зі своєю, щоправда, специфікою. Але тут знову сумніви. Особливість нашої свідомості, сформованої на особливостях православного християнства, основним постулатом якого є цезаропапізм, проповідує владовласність, чого немає в західному християнстві. Як у цьому випадку розв'язати проблему демократії, коли і сьогодні, у ХХІ ст., у нашій країні влада і надалі, до певної міри, залишається законом.

Як відомо, попередниками християнської цивілізації стала антична цивілізація з двома центрами: Стародавніми Афінами і Стародавнім Римом. Для економіки цього типу характерна приватна власність (перш за все на землю, а також на засоби виробництва) вільних громадян у межах полісу. В античному полісі боги володіли тільки горою Олімп і землями з господарствами посвячених їм храмів. Формально Афіни належали богині Афіні як такій, що виграла спір за місто з богом морів Посейдоном, але майже все обмежувалося Акрополем з її храмом Парфеноном, де зберігалися казна Морського союзу, архіви та інші документи. Майже те саме спостерігається і в Римі, де таку функцію виконував храм Юпітера. Боги допомагали керувати, але поза храмами мало що мали. В невеликих містах-полісах власністю володіли громадяни полісу, тобто чоловіки, народжені від громадян полісу, які досягли 18 років і не здійснили протиправного вчинку, що визначалося зборами демосу. Ділянки землі, що дісталися їм спочатку за жеребом, їх часто не влаштовували, і вони почали продавати орну землю.

У цьому суспільстві власників правителі швидше були військовими вождями, а не диктаторами. З останнім правова система античності намагалася боротися всіма способами, включно до остракізму. Подібна система панувала в Республіканському Римі, де вона була закріплена в Законах XII таблиць, отримавши назву Римського права. Саме ця правова система, яка ввела поняття “громадянина”, “громадянського суспільства”, “демократії” забороняла закабалення за борги співгромадян, яких вона забезпечувала за рахунок військової здобичі й податків держави. Розростання Римської держави, дармова праця рабів-невільників і зростання диктаторської ролі держави призвели до розпаду Римської імперії, західна частина якої загинула в 476 р., а її розкол у 395 р. утворив нову локальну Візантійську цивілізацію. Необхідно зазначити, що

античність у цивілізаційному вимірі не була однорідним утворенням. У східній частині Середземномор'я сильними були культурно-економічні традиційні системи міст-полісів Сухопутного союзу, Єгипту і Месопотамії. Ці системи визначили основні алгоритми розвитку Візантійської цивілізації як традиційні з притаманним їм традиційним менталітетом, що відбилося на формуванні менталітету Києво-Руської держави, ознаки якого спостерігаються, до певної міри, в менталітеті українського народу.

За час існування античної цивілізації сформувався новий тип менталітету її громадян, називається у філософії і науці “аристотельським типом”, який пізніше успішно буде розвиватися і функціонувати, впливаючи на всі сторони життя в західноєвропейській і північноамериканській цивілізаціях. Підпорядковуючись суворій розумності й логічності, поступово формувалася система цінностей громадян, у якій провідним стає поняття “істина”. Цей менталітет визначав чітко осмислений, а не чуттєво-стихийний патріотизм як уявлення про особливу боговибраність народу і самою долею призначені йому перемоги. Цей тип менталітету передбачає усвідомлене прагматичне ставлення до своєї держави як до вищої цінності, усвідомлення громадянина служити їй всіма силами. “Аристотельський тип” менталітету передбачає формування типу особистості з яскраво вираженим раціональним початком, що визначається категорією “істина” і системоутворюючими ідеями “свободи”, “підпорядкування тільки закону”, “природних прав людини”.

Для української цивілізації характерніший “платонівський” тип ментальності з великою чуттєво-міфологічною компонентою, яскраво вираженою моральністю і пошуком “правди”. Системоутворюючими ідеями в цьому типі виступають абстрактне розуміння “демократії, свободи, закону”. Цей тип менталітету проявляється таким чином: в домінанті чуттєвого сприйняття дійсності суспільною свідомістю цивілізації, в якому домінує міфологізація реальності; для нього характерне гостре моральне забарвлення всіх суджень, оскільки все оцінюється тільки з двох позицій – “добре або погано”; в українському платонівському типі менталітету яскраво простежується тісний, майже язичницький зв'язок з природними стихіями, адже прийняття і усвідомлення християнства завжди здійснювалося через обожнення природи (двовір'я, що переходить у “язичництво у православ'я”).

Звичайно, платонівський тип менталітету суспільства значно ширший від означеного, а його різноманітність залежить від культурних традицій тієї чи іншої цивілізації, у кожній з яких цей насичений чуттєвим початком тип менталітету звернений до життя душі, а не розуму.

Є ще одна проблема. Українська історія, крім відомих своїх традицій і закономірностей, володіє ще однією ознакою – константою соціального буття, яка зберігається, незважаючи на всі великі зміни. На це чомусь дуже мало звертається уваги. В чому полягає ця ознака? Україна часто не вирішує ключових питань (або не знаходить ефективних рішень), а переживає їх. Пояснимо на прикладі. Після здобуття незалежності Україна почала будувати ринкову економіку, але як слід – не виходить, хоча оголошено її утвердження, а насправді формується суспільство з ознаками державного феодалізму. Те саме з демократією. Проголосили, але за вірець взяли (особливо у часи Л. Кучми і В. Януковича) російський варіант керованої демократії, що поглибило кризу і призвело до Революції Гідності.

Так чому Україна так важко вирішує свої головні соціальні, а разом з ними і культурні питання? Тут спрацює щонайменше два чинники: а) у нас ще не відбувся той перелом у свідомості, в ментальності, який давно відбувся в прогресивних християнських країнах. Що мається на увазі? У Середні віки і в ранньому Новому часі в Європі сформувався сучасний тип свідомості –

абстрактне раціональне мислення. Природно, що європейці цих епох його не придумали, а лише завершили спорудження тієї будівлі, яку століттями будували в рамках спочатку греко-римської, а потім християнської традиції; б) ця трансформація свідомості призвела до зміни типу суспільства. Відбувся перехід від традиційного соціуму до сучасного. В чому його сутність? В основі нового типу свідомості знаходиться принцип поєднання “непоєднуваного”: одиничності й всезагальності. Звичайно, не випадково він виник у християнському світі: сама ідея Трійці передбачає єдність одиничності й всезагальності – Бог означає й певну сутність, і три різні сутності. І в цьому немає протиріччя.

Утвердження такого типу свідомості передбачає обов’язковість альтернативно-цілісного мислення. Цілісність будується за принципом альтернативності; альтернативність – це обов’язковий наслідок цілісності. Головне тут – свобода вибору через наявність автономних сфер життєдіяльності людини і множинності її ідентичностей. Людина у такому суспільстві приречена на постійний вибір. Якщо хоча б в одній зі сфер життєдіяльності вона позбавлена права вибору, починається розкладання всього суспільства, а не тільки цієї сфери, саме тому, що все суспільство побудоване на виборі.

А як же тоді з українським суспільством, де проблема вибору все ще обмежена? Яке соціально-культурне і морально-етичне становище особистості в цьому суспільстві? Яким буде його менталітет? Звідси постає питання щодо самої України: чим вона хоче бути і стати, чим є і чим ні? Звичайно, Україна може вибирати: Схід або Захід. Схід – вже був і багато в чому залишається. Захід – свобода вибору ідентичності. Як до цього прийти? Змінити ментальність – важко і довго, хоча є й інший варіант – це гуманізація знання, яке б сформувало відповідно нове морально-етичне обличчя суспільства з адекватною ментальністю. Однією з невід’ємних характеристик такого знання є те, що воно нерозривно пов’язане з “розширенням” культурного простору, створенням нових культурних реалій, передбачає зміну як внутрішнього світу людини, так і реалій суспільного життя. Як справедливо зазначав С. Штрассер, “теоретичні твердження дослідника можуть мати в майбутньому великі практичні ефекти. Сучасна історія свідчить, що такий ефект – не тільки мислимий, але насправді можливий. Доречно згадати три найвідоміші теорії у галузі гуманітарних наук. Більшість дослідників західної культури визнає, що економічна теорія Адама Сміта, політична теорія Маркса й психоаналітична теорія Фрейда вплинули як на життя індивідумів, так і на розвиток суспільства в цілому; вони створили нові ситуації, нові людські відносини, нові форми життя” [14, с. 174]. Результати наукових досліджень – це і фактор, що змінює соціокультурний ландшафт, і найчастіше закладає основи нових суспільних ідеологем. Використання результатів досліджень змушує замислитись над тим, “як наше слово відгукнеться”.

Цілком слушно зазначає М. Михальченко, що кожна цивілізація вибирає свій історичний шлях, шукає “духовні скрепи”, щоб спрямувати їх на виконання цивілізаційних економічних, політичних, культурних програм і стратегій. Цивілізація, в тому числі й українська, розкривається через її відмінності від інших: вона миролюбива, ніколи не вела загарбницьких воєн, її населення завжди орієнтувалось на обробіток своєї землі, розвиток свого ремесла [11, с. 321]. Звідси впливає домінанта менталітету українського народу, його гідності.

Традиція, що в європейській культурі, йде ще від Сократа, сповідує визнання моральної гідності індивіда. Непорушність і самовизначеність духовного світу людини означають, що вона не може бути досягнута лише в координатах зовнішніх властивостей, оскільки містить у собі самобутній внутрішній світ: людина – істота, яка постійно шукає й випробовує саму себе. [6]. У наступній

європейській думці простежувалася парадигма, відповідно до якої людина не тільки не є предметом серед предметів, але й не може бути засобом для будь-яких сторонніх цілей, у тому числі й для так званого “загального добра”. Ця парадигма, залишаючись тривалий час панівною, дедалі більше вступала в протиріччя із протилежною – антигуманітарною, що намагалася, зокрема, опертися тільки на методологію й успіхи дослідного природознавства. Досить гостре протиріччя надовго визначило долю європейської філософії й культури. З початку ХХ століття процеси масовизації європейського суспільства, зростаючої соціалізації ускладнили ситуацію. Проте традиція визнання моральної цінності окремого людського індивіда не зникла, а на рівні інституціональної філософії й некомерційної культури залишалася досить вагомою і актуальною.

Підсумуємо, що одним із аспектів цивілізаційного пізнання України є її ментальність, яка виявляється насамперед кризь призму культурної традиції. Варто наголосити, що остаточно сформованої теорії ментальності не існує. Проблематика ментальності цікавить багатьох дослідників й інтенсивно розробляється на наших очах [13]. Ментальність цікавить нас у аспекті співвідношення культури з цивілізаційною специфікою. Тож, ментальність є базовим носієм сутнісних характеристик цивілізації. Саме ментальність створює усе безмежжя феноменології конкретної цивілізації.

Список використаних джерел

1. Вебер М. Избранные произведения. – М.: Прогресс, 1990.
2. Гуревич А. Я. Проблемы средневековой народной культуры. – М., 1981.
3. Grens P. Adornos Philosophie in Grundbegriffen: Auflösung einer Deutungsprobleme. – Frankfurt am Main, 1974.
4. Зверева Г. Современные проблемы методологии исторической науки и преподавания истории в вузе // Электронный ресурс – Режим доступа: <http://www.relga.ru/Environ/WebObjects>.
5. Історія в термінах і поняттях: довідник. – Вишгород, 2014.
6. Кассирер Э. Опыт о человеке: введение в философию человеческой культуры // Проблема человека в западной философии. – М., 1988.
7. Князева Е. Н., Курдюмов С. П. Антропологический принцип в синергетике // Вопросы философии. – 1997. – № 3.
8. Кондорсе Ж. - А. Эскиз исторической картины прогресса человеческого разума. – М. – Л.: Соцэскиз, 1936. – 287 с.
9. Конт О. Дух позитивной философии (Слово о положительном мышлении). – Ростов-на-Дону: Феникс, 2003. – 256 с.
10. Кримський С. Б., Павленко Ю. В. Цивілізаційний розвиток людства. – К.: Фенікс, 2007. – 316 с.
11. Михальченко М. Великий цивілізаційний взрив на рубежі ХХ–ХХІ століть. – К.: Парламентське изд-во, 2016.
12. Пивоваров Ю. О необходимости методологического самоопределения для понимания России // Московский ежегодник трудов по обществоведческим дисциплинам. Сборник научных трудов. – М.: Институт научной информации по общественным наукам. – 2011. – Вып. 2.
13. Старовойт І. С. Збіг і своєрідності західноєвропейської та української ментальностей: філософсько-історичний аналіз. – Тернопіль: Діалог, 1997.
14. Strasser S. Understanding and Explanation. Basic Ideas Concerning the Humanity of the Human Sciences. – Pittsburgh, 1985.
15. Ясперс К. Истоки истории и ее цель. – М.: Республика, 1994.

Михаил Юрий, Леся Алексеевн

МЕНТАЛИТЕТ И ЦИВИЛИЗАЦИЯ В КОНТЕКСТЕ ИСТОРИИ

В статье идет речь о цивилизационном и формационном понимании истории, месте Украины в системе мировых цивилизаций и особенностях менталитета, соответственно украинской цивилизации.

Ключевые слова: формация, цивилизация, менталитет, код, прогресс, миф, бытие.

Mykhaylo Yuriy, Lesya Alexiyevets

MENTALITY AND CIVILIZATION IN THE CONTEXT OF HISTORY

The article deals with the civilizational and formational understanding of history, the place of Ukraine in the system of world civilizations and the features of the mentality, respectively, of Ukrainian civilization.

Keywords: formation, civilization, mentality, code, progress, myth, existence.